

ADA CASTELLS

Blanca Llum Vidal

Blanca Llum Vidal (Barcelona, 1986) va començar a escriure com si la vida l'hagués sobrepassada, però després es va adonar, ens confessa, que "l'emoció de viure enfarfega" i va fer l'aprenentatge de contenir-se. Ara està fins i tot fent una crònica d'un viatge per l'Amazònia, encara que li costi explicar històries i prou. Llegint les proses poètiques d'*Homes i ocells* (Club Editor) entendrem que la seva atracció pel moviment i l'abstracció la fan anar ben lluny

FOTO: ANDREU PUIG

A.C. Al teu llibre no tanques el lector dins d'una història.

B.L.V. Em deixo anar i en rellegir-me –operació complicada–, intento treure el cap per la finestra i mirar la realitat per explicar-la des del meu punt de vista, sense oblidar el seu vessant abstracte. M'agrada aquesta mescla entre figuració i surrealisme. Són esqueixos, mirades puntuals. Volia provar altres maneres d'escriptura. Quan escrivia aquestes peces, estava fent un altre llibre de poemes, *La punyetera flor*, un camí que anava seguint. Em calia agafar aire i deixar-lo anar, perquè l'altre llibre és en vers i amb una mateixa estructura. Aquí no em limito a fer descripcions sinó que m'agrada mirar una cosa i transformar-la. Entenc que aquestes proses de vegades semblen quadres, però no és ben bé això perquè els he volgut donar moviment per dins. No hi ha una trama, no hi ha personatges, però l'home hi és present. Primer ho volia titular *Històries i un altre element*. Sempre amb aquesta copulativa per separar la referència a dos tipus de mirada: la de peu pla, estàtica, i una altra que sobrevola, més dinàmica.

A.C. La segona part és plena de citacions, quins són els teus referents?

B.L.V. Aquí, Rodoreda. No només per la prosa sinó perquè és l'autor que més m'ha impactat, sobretot per la manera de mirar i explicar la vida. Molt profunda i alhora molt superficial en el bon sentit. I també hi ha la influència de Max Jacob. Just abans d'escriure això em vaig llegir *El gobelet dels daus* d'una tirada, al Morrot, a Montjuïc, en veu alta.

A.C. T'agrada molt fer servir diversos registres i variants de llengua.

B.L.V. Sí, jo sóc de Barcelona, però he viscut molts anys a Caserres, on es parla un català central, *sotsferéstec*. A més, tota la meva família materna és de Mallorca. No és un intent de demos-

tració de lèxic. És el que tinc present sempre, fins i tot quan parlo, em puc posar a xerrar mallorquí, de sobte.

A.C. De què vius?

B.L.V. Sóc treballadora social o més ben dit *existent* social. Treballo amb discapacitats psíquics, que són una font d'aprenentatge per escriure perquè a mi el que em fa escriure és el contacte humà. M'agrada estar en dos pols que són tan diferents i que no crec que estiguin tan allunyats. Està bé ajudar una persona a fer-se el dinar o a dutxar-se i després anar a classe de literatura comparada d'una gran eminència, més que res per no quedar-se penjat en cap dels dos globus.

A.C. Aquest llibre et va sortir a raig, tot i que després, naturalment, hi ha feina. En general, escrius així?

B.L.V. No, no em passa. Jo escric molt, però no ho considero una qualitat sinó que ho faig per

por d'aturar la màquina. He d'anar paint que no passa res si un dia no escric.

A.C. I de què tens por?

B.L.V. I si un dia et quedes en aquesta mena d'estat de no escriure? Jo no ho vull. Vull anar fent i això en cap cas vol dir anar acumulant. Mai res no és definitiu ni està acabat. Molts cops hem d'escriure textos per acabar fent-ne d'altres. Són passos, camins. És un combat per existir, més que no pas un exercici terapèutic, encara que les grandiloqüències no m'agraden: crear et fa sentir una força amb tu mateixa, una cosa que ningú no et traurà mai. No hi crec, en les inspiracions místiques. És un treball, un esforç d'escriptura i bàsicament de lectura.

A.C. Què estàs llegint, ara?

B.L.V. *La revolució desconeguda*, de Volin, després de *La comuna de París*, de Kropotkin. És temps de llegir aquestes coses. I també *Vilaniu*, de Narcís Oller, i ara

coses de l'Hélène Cixous, ja que m'ha tocat llegir-la al Palau de la Música durant el Festival de Poesia, tot un honor, encara que jo hauria preferit anar-hi per escoltar-la a ella. És una autora que violenta la llengua i alhora la fa cantar.

A.C. Recomanes la lectura d'*Homes i ocells* en veu alta?

B.L.V. Sí, però que no sigui una prioritat. La Maria Bohigas [l'editora] em deia "Trenca el metrònom" perquè poden acabar sent versos acumulats. Vull que la lectura en silenci pugui ser tan important com l'altra, encara que jo treballi en veu alta, no significa que el lector hagi de fer el mateix.

A.C. Tornem a la comprensió: aquesta no només implica la racionalitat. La teva feina t'ha ajudat a entendre aquesta comunicació no racional?

B.L.V. Sí, jo treballo en un pis amb dotze persones i puc estar amb persones que no parlen i se saben comunicar molt. *